Uit 't Dagboek van 'n Fotograaf

DOOR J. ZEILSTRA

III. De bedorven fotografische plaat.

Het was in den tijd dat ik nog geen vaste aanstelling bij den Veiligheidsdienst had en ik nog hoofdzakelijk voor geïllustreerde tijdschriften werkte, dat zich een rechtszaak voordeed, die algemeen de aandacht trok. Een man van middelbaren leeftijd, Abraham Hamersma, zat in de bank der beklaagden, beschuldigd zijn jonge vrouw vermoord te hebben.

Hij was iemand van goede familie, gefortuneerd, maar met een onsympathiek gelaat, iemand die als 't ware het Kaïn's teeken op zijn voorhoofd droeg, ten minste volgens mijn meening.

Uit den loop der terechtzitting bleek, dat de jonge vrouw haar ouders vroeg verloren had en ondanks het vrij aanzienlijk vermogen haar nagelaten, in een klein landstadje een eenvoudig en eenzaam leven geleid had. Dit was misschien een der oorzaken, waardoor zij zoo gemakkelijk onder invloed kwam van Hamersma, die zooveel in leeftijd met haar verschilde, dat hij haar vader had kunnen zijn, en die haar het hof maakte omdat hij hoopte met haar vermogen zijn geschokte financiën te herstellen. Ondanks den welgemeenden raad van de weinige vrienden die zij bezat, trouwde het meisje spoedig met Hamersma en ze deed het, vol vertrouwen in den man, in gemeenschap van goederen.

Een half jaar na hun huwelijk, waarin het paar voortdurend op reis geweest was, hadden ze eenige appartementen genomen in een hotel te Katwijk aan Zee. De verhouding tusschen hen beiden was toen reeds niet meer zóó als men dit van jonge echtelieden zou mogen verwachten. Getuigenissen van gasten en dienstpersoneel brachten aan het licht, dat er tusschen hen vaak scènes waren voorgevallen, waarbij de man heftig uitvoer en de vrouw in een hysterischen tranenvloed losbarstte. Ook had men den man meermalen in gezelschap van een beruchte dame gezien. Op den avond van haar dood had zij na een nieuwen twist weenende het hotel verlaten en zich de duinen in begeven. De man was haar gevolgd en alleen teruggekeerd.

Den volgenden morgen had een kustwacht het lijk van de jonge vrouw gevonden aan den voet van een steil afloopend duin. De man was daarop gevangen genomen onder beschuldiging zijn vrouw vermoord te hebben.

II.

Hamersma maakte tijdens de terechtzitting op de aanwezigen een sympathieken indruk. Hij sprak met diep gevoel over zijn doode vrouw, die hij zeer bemind had ondanks haar jaloersch karakter, waaruit in hoofdzaak de verschillende onaangenaamheden waren voortgesproten. Hij had haar nimmer aanleiding gegeven voor jaloezie. Den avond van haar dood was er weer oneenigheid ontstaan, die zoo hoog geloopen was, dat zij weenend het hotel uitgegaan was. Hij was haar onmiddellijk gevolgd, doch had haar in de duisternis gemist, was ten overvloede in een doornhaag gevallen, waardoor hij zich gelaat en handen had opengehaald. Hij had daarna nog eenigen tijd vruchteloos in de duinen rondgedwaald en was eindelijk in de meening dat zijn vrouw weer thuis was, naar het hotel teruggekeerd.

Tegenover deze verklaring stond de mededeeling van een der getuigen, een visschersman, die beweerde een heer van het postuur van beklaagde met een dame in de duinen te zijn tegengekomen. Hij had evenwel door de duisternis het gelaat van geen van beiden kunnen onderscheiden en er trouwens weinig acht op geslagen.

De verdediger hield een schitterend pleidooi, waarin hij aantoonde, dat er geen schijn van bewijs aanwezig was voor de schuld van beklaagde, doch dat vrij zeker kon worden aangenomen, dat de ongelukkige vrouw door de duisternis misleid van het steile duin gestort en den hals gebroken had. Als zijn cliënt werkelijk zijn vrouw vermoord had, zou hij dit bij zijn terugkomst in het hotel zeker min of meer door een gejaagde gemoedsstemming verraden hebben. Het was niet denkbaar dat een moordenaar onmiddellijk na de begane misdaad zoo volkomen kalm en gelijkmoedig zou zijn thuis gekomen als de heer Hamersma, wat door verschillende gasten was opgemerkt. De verdediger eindigde zijn pleidooi met voor zijn cliënt vrijspraak en onmiddellijk invrijheidsstelling te eischen.

De beklaagde had door zijn eerlijke onomwonden antwoorden, zijn smart en sympathieke zelfbeschuldiging zoowel op de rechters als op het publiek zoo'n gunstigen indruk gemaakt, dat het niemand verwonderde te hooren, hoe de rechtbank, na eenigen tijd in raadskamer vergaderd te hebben, den eisch van den verdediger inwilligde en vrijspraak verleende.

Met een gemoedelijk lachje hoorde de heer Hamersma de rechterlijke uitspraak aan, boog voor de rechters, nam de gelukwenschen van enkele vrienden in ontvangst en verliet met zijn advocaat het rechtsgebouw.

Mijn vriend Meissen had de terechtzitting moeten bijwonen voor het geven van enkele inlichtingen en ik had hem vergezeld in de hoop van de terechtzitting een kiekje te kunnen nemen voor de bladen waaraan ik werkzaam was. Dit was mij echter niet gelukt. De foto-pers ondervond nog niet die medewerking van de rechtscolleges als tegenwoordig; integendeel; terwijl onze instrumenten nog niet de trap van volmaaktheid bereikt hadden die den fotograaf in staat stelden, onopgemerkt en bij moment-opname een kiekje machtig te worden.

Teleurgesteld verliet ik dan ook met mijn vriend het gerechtsgebouw: we boemelden nog eenige uren door Den Haag en begaven ons eindelijk tegen den avond naar het station van den Hollandschen spoorweg. Op het perron heen en weer wandelende stoot Meissen mij plotseling aan en zegt:

„Daar heb je warempel onze man, Abraham Hamersma, die vanmorgen den dans ontsprongen is. We moeten zien met hem in dezelfde coupé te komen, ons zal hij wel geen kwaad doen."

Ik keek mijn vriend verbaasd aan, doch maakte geen tegenwerpingen, hoewel ik niet begreep wat hij voorhad. Met de hem eigen handigheid hield hij den man in het oog en wist het daarheen te leiden, dat we beiden op het laatste oogenblik in de coupé sprongen, waarin de heer Hamersma even te voren was ingestegen.

De trein vertrok en we bewaarden alle vier (er zat nog een reiziger in ons compartement) een plechtig stilzwijgen. Toen de trein na een kwartier Leiden verlaten had, waar de vierde reiziger was uitgestegen, begon Meissen opeens met Hamersma een gesprek aan te knoopen. Dit inleidende met een doodgewoon praatje wist hij het onderhoud spoedig in de baan te leiden, waarin hij het hebben wilde. Zich voorstellende als een slachtoffer van een onbillijke rechterlijke uitspraak begon hij ten zeerste af te geven op de rechterlijke en politieambtenaren. De list gelukte; zijn toehoorder ging gretig in op het onderwerp en begon te vertellen, dat hij zelf dien dag het slachtoffer van een rechterlijke dwaling was geweest en hij vertelde uitvoerig wat we al wisten.

Tot nog toe had ik niet het flauwste idee van hetgeen Meissen eigenlijk met zijn comedie voorhad, doch dat werd mij spoedig duidelijk, want nu begon hij op 's mans ijdelheid te werken. Een man, die geleden had als de heer Hamersma, was een beroemdheid, behoorde aan de gemeenschap. Iedereen stelde belang in hem, wilde hem kennen! (Ik begon lont te ruiken). Hoe kon hij hieraan beter voldoen, dan zich te laten fotografeeren.

„Het toeval treft al heel bijzonder," ging Meissen voort, „dat deze heer hier," (op mij wijzende) „een jong ambitieus fotograaf is en medewerkt aan verschillende geïllustreerde bladen. Als u hem vergunt uw portret te maken, is u binnen enkele dagen door geheel het land beroemd als het slachtoffer van justicieele stommiteit. Een pracht-reclame!"

Een zelfgenoegzaam en toestemmend lachje plooide den breeden mond van den heer Hamersma en ook ik moest onwillekeurig lachen om de handigheid, waarmee mijn vriend mij de begeerde foto wist te doen in handen spelen en andere pers-fotografen een vlieg af te vangen. Ik geloof dat dit alleen het doel was waarop Meissen had aangestuurd en dat de vreeselijke wending, die de gebeurtenissen namen, bloot toeval was. — Ga ik nog eens na wat zich den volgenden morgen afspeelde, voordat de heer Hamersma mijn atelier bezocht, dan herinner ik mij weer levendig het bezoek van een dame, die hoewel niets te maken hebbende met hetgeen hiervoren is meegedeeld, onbewust de aanleiding was van de vreeselijke ontknooping die volgde. — Het was nog heel vroeg in den morgen dat ik bezoek kreeg van een jonge dame. Haar naam ben ik vergeten en ik herinner mij alleen, dat het een erg zenuwachtig schepsel was en dat ze door haar zenuwachtigheid verschillende platen bedierf. Dan was het een plooi in haar rok, die ze gladstreek tijdens de opname, dan zat ze op geen gemakkelijken stoel en het kostte mij alle mogelijke moeite om mijn geduld te bewaren. Bovendien bezat ze niet het minste vrouwelijk schoon, wat een fotograaf veel doet vergeven maar had een mager, bleek gelaat. Eindelijk raakte ik haar kwijt en ging weer aan mijn werk.

Tegen den middag kwam de heer Hamersma met het air van een beschermer mijn atelier binnen. Hij voelde zich een belangrijk persoon en deed mij over mijn vak verschillende vragen. Daarna ging hij zitten en ik deed eenige opnamen en face, en profil, zittende en staande. Ik beloofde hem ze onmiddellijk af te werken, wat overigens in mijn eigen belang was, want

JHR. E. BERESTEYN,

burgemeester van Veendam, die benoemd is tot lid der Tweede Kamer voor de vacature van Dr. D. Bos. Jhr. Beresteyn is tevens leider van de Vrijzinnig-Democraten. *(foto „Holland").*

PROF. DR. A. F. HOLLEMAN.

DR. C. T. HUMME. †

Prof. Dr. A. F. HOLLEMA, aan wien kort geleden het eere-doctoraat in de beide rechten is verleend door de St. Andrew University, is thans ook benoemd tot eerelid van de Spaansche Chemische Vereeniging. — Te 's-Gravenhage is overleden Dr. C. T. HUMME, in leven oud-inspecteur van den Geneeskundigen Dienst bij de Zeemacht. In November van het vorige jaar was hij als zoodanig eervol ontslagen.

W. F. LEFÈBER.

MR. P. M. O. H. BEERENBROECK.

Den eersten Juli herdacht de heer W. F. LEFÈBER te Lochem het feit dat hij voor 30 jaar in dienst trad bij de Geldersch-Overijsselsche Stoomtram Maatschappij. — Te Roermond is op 70-jarigen leeftijd overleden de heer Mr. P. M. O. H. BEERENBROECK, oud-president van de arrondissementsrechtbank en voorzitter van het college van Regenten over de gevangenis te Roermond.

GENEESHEEREN, DIE IN DE AFGELOOPEN MAAND HUN JUBILEUM VIERDEN.

1. Dr. N. C. Mulder te 's-Gravenhage, 12 Juni 1891 tot arts bevorderd. 2. Dr. L. van Lier te Amsterdam, 29 Juni 1876 tot arts bevorderd. 3. Dr. G. E. A. Broese te Haarlem, 5 Juni 1891 tot arts bevorderd. 4. Dr. J. H. van Dorsten te Nieuw-Vennep, 5 Juni 1891 tot arts bevorderd. 5. Dr. Th. C. Boelaars te 's-Hertogenbosch, 19 Juni 1891 tot tandmeester bevorderd. 6. Dr. R. de Waard te Groningen, 27 Juni 1891 tot med. doctor gepromoveerd.